

MAGNIFICAT A KÁRPÁTOKBAN

(ROCKOPERA)

SZEREPLŐK: **ÁDÁM – REZSNYÁK RÓBERT**
 ÉVA – JANZA KATA
 TEREMTŐ – BOGDÁNYFI ISTVÁN
 LUCIFER – GÁSPÁR ZSOLT
 FŐANGYAL – LÁSZLÓ LEHEL
 ANGYAL – KIBÉDI MÁRIA
 MÁRIA – PERICH KORNÉLIA
 DÉMON – NOVÁK PÉTER
 DÉMONOK,
 ANGYALOK

FELVÉTEL: BUDAPEST, YELLOW STÚDIÓ
 ÜTŐ HANGSZEREK, DOB: CONDREA OVIDIU
 BASSZUSGITÁR: LÁSZLÓ LEHEL
 GITÁR: EL LAKO JIMY
 ZONGORA, BILLENTYŰ: SÁROSI PÉTER
MUNKATÁRSÁK: SZÁSZ ÁRPÁD ATTILA, LÁSZLÓ LEHEL

SZÖVEG: PAPP LÁSZLÓ
ZENE: SÁROSI PÉTER

FELHASZNÁLT IRODALOM:
SZENTÍRÁS, MADÁCH IMRE, CSÁVOSSY GYÖRGY,
PÁLL JÓZSEF, SZT-GÁLY KATA, TORKOS ÉVA ÍRÁSAIBÓL, NÉPDALZSOLTÁROK

A MŰ TARTALMA

A hegygerincek fölött áthömpölygő hang bemutatja a teremtő Istent. A teremtés több mozzanatban történt. Először az anyagtalán, szellemi világegyetem születik meg.

A láthatatlan mennyei lények öröme átterjed a látható világra is. A hálát, a csodálatot versengve élik meg. A dicsőítés csúcspontján megjelenik a színen egy új "titok", aki nem tud osztozni ebben a szabad örömben. A láthatatlan lények világában feszültség keletkezik.

A démonok Éva életében is színre lépnek. Úgy tűnik, hogy a kezdeti szabad öröm, a hála világa teljesen összeomlott. A démonok minden kis épen maradt szigetet elfednek a bűnnel.

A MŰ ÜZENETE

TEREMTÉS

A kezdetek előtt

A fény forrása a Nap. Az illat a virág. A szeretet az Isten. Tapasztaljuk, hogy a szeretetet a legnagyobb jó. Azért van szeretet, szépség, szabadság, mert Istentől árad. A fény forrása a Nap. A fény nem a Nap. Belőle születik, de más. A Napon lakni nem tudok, de ami belőle árad, az nekem jó. Az illat is más mint a virág, de hozzátartozik. A szentháromság erőteljes belső mozgás. Eleven, boldog élet. Isten Forrás. Abból él, hogy folyton ad.

A szeretet megélése a családban a legteljesebb. A férj – feleség – gyermek kapcsolata egy élő és éltető szeretetadás. Ez a titok vonz, lüktet minden emberi szívet. Ezt szomjazza az alkoholista, az aktivizmusba szédült üzletember és az ölelni vágyó tini. Ki-ki a saját helyéről indul e forrás felé, de sokakat elterel egy sötét erő.

Az anyagi világegyetem teremtése

Kavarognak a tengerek, harcol a tűz és víz. Szakadoznak a kontinensek. Hatalmas robajjal gyúródik a földkéreg. Magasba emelkednek, majd a mélybe omlanak a sziklafalak. Tűzoszlopot lövellnek, látatengert izzadnak a hegykúpok.

Lassan múlnak az évezredek. Elnyugszanak a háborgó, vajúdó erők. Újabb évezredek hullnak a múltba. Kisimul a Föld arca: mérhetetlen erdőségekkel ékesíti magát. Megszólal bennük sok ezer állat hangja. A nagy vizek mélységeit pedig hangtalanul népesíti be. Az élet évszázadról-évszázadra bontakozik. Hódít. Színez, gyümölcsöt terem. Szüntelen formál. Egyre magasabbra kapaszkodik. A hegygerincek kőomlásai között is ágyat vetve magának kúszik egyre följebb. Vár valakit. És az évmilliók mélységeiből a Földre lép az ember. Megkezdődik a történelem.

A LÉT CSODÁLATOS ÖRÖME – A HÁLA OLTÁRAI

A teremtés értem történt. Az anyagi világ hozzám szól. Hív. A sok szépség, nagyság még a teremtés hajnalhasadásának hangulatát őrzi. A hegygerincek rejtett magassága melegen tartja a roppant küzdelem légkörét. A tornyosuló szirtek mintha egy gigantikus égiháborúban összeomlott hatalmas templom romjai lennének. Áhítatot lehelnek rám. A sok szépség, nagyság, erő, szín és arány fennakadt itt a Kárpátok bércein, omladékain. Évmilliók múlva engem bátorít, megtisztít, lelkesít, megbékít, lelki-szellemi lehetőségeimet felébreszti. A csodálat és a hála szárnyain felemel.

Ahogy az olaj, szén, érc néha a felszínre tör, itt a Kárpátokban úgy tömörül a szemem elé az a szépség és dicsőség, ami a Szentháromságban lüktet. Ezek a repedéseken átszivárog valami az anyagtalán világból. Ezek hálám oltárai – a béke forrásai.

LÁZADÁS

A történelem elején ezekről a tájakról elindul egy Sötét Titok. Sötét folyammá duzzad, ahogy áthömpölyög az évezredekben. Vér és könny omlik bele minden évszázadból. A partjain sűrű gyász nő. Ott ered, ahol a Sátán a lábát a Földre tette. A Sátán angyal, aki szabad akaratából lett gonosszá.

A szeretet ellen döntött. Megszédült saját nagyságától. A bűn, a hanyatlás, a fejetlenség, a megsemmisülés oldalára sodorja azt, ami él.

Nincs jövője. A bűn teremtette a fájdalmat. A fájdalom a poklot.

Az angyalok bűne egyéni bűn volt. Az ember bűne a fajé. Végül mindig **egy nép, egy közösség roskad sírba.**

KÍSÉRTÉS

Az angyal egy választással megszerezte az örökkévalóságot. Többé nem harcol. Az ember sorsa az állandó küzdés. A kísértéssel kezdődik. Lassú mérge a kétely, a bizalmatlanság – a helyzet és a másik iránt. Meginog a viszony, felborul a külső és belső egyensúly. Két új féreg kezd rágni: az idegenség és a félelem. Elrágják az akarat, a bensőség és a közvetlenség gyökereit. Kiszárad a benső élet. Szomjazunk. Vádolunk.

Szomjam forróbb. Lelkem zártabb. Undorom erősebb. A hazug ígéretek délibábja csalogat a sós homoksvatagba. Magam elzárva, elcsüggedve feladom a küzdelmet.

MAGNIFICAT – MIRE VALÓK A HAJNALOK?

Az élet feladata: szeretetben kivirulni.

A szeretet hálaadással kezdődik, és felemel az öröm magaslataira. Mária sokat szenvedő nő, de sosem elkeseredett.

A démon emberei nem ismerik a világot, a természet ízületeit. Önző, erőszakos céljaik és politikai szándékaik szerint felmészárolják a földet, a sorsokat. Megkeserítik a kicsinyek életét. A Máriáét is. Száműzetésbe, idegenbe kényszerül.

Mária Isten tetteit szemléli magán és hívő népe múltjában. Így otthont teremt Jézusnak. Kis lépés a nagy politikai remények mellett, de biztos életet hordoz.

Mária megkeresi rokonát, Erzsébetet, megosztja hitét, erejét, örömét, és a két anya olyan fiakat nevel, akik a pusztában is jól érzik magukat, nem keseregnek, hogy akkora odújuk sincs, mint a rókának... leigázott ország, kivégzés... de szívük ujjong Istenben.

HŰSÉG - SZÖVETSÉG

Miután sokféleképpen szólt hajdan Isten a próféták által az atyákhoz, e végső korszakban Fia által szólt hozzánk. Őt rendelte a mindenség örökösévé, hiszen általa teremtette a világot is. Dicsőségének kisugárzása s lényegének a képmása Ő, aki hathatós szavával fönntartja a világmindenséget. Miután pedig a bűntől megváltott, az isteni fölség jobbjára ült a magasságban, és megosztotta velünk örökségét. (vö. Zsid.1 és Ef.1)

Gyökeret vertem a világban egy konkrét tájon, a kereszt jelét hordozó hitben. Ebből szerveződöm, élek. Együtt munkálkodom, mint mag a talajjal. Felveszem minden virradatkor a nap keresztjét, rőzseköteget az áldozathoz, és megteszem az első lépéseket. Csodálkozom, örülök, és szabadon szolgállok. Erre valók a hajnalok.

Papp László

Narrátor: Kezdetben volt Ő, az Ige,
Szeretet, öröm, és a Béke,
Tiszta eszme, Erő, Jóság
Mindig élt a Szentháromság.

Fény volt Ő a hajnal előtt,
Élt kezdet és halál nélkül.

Ő teremtette az eget,
Fényes angyali sereget.
Uralkodó szellemeket
S égi fejedelmeket.

Halld az égi hatalmakat,
Kik dicsérik jóságodat:

Angyali Kar: Hozsanna, hozsanna neked Ige!
Hozsanna, hozsanna neked béke!
Hozsanna, hozsanna neked Jóság!
Hozsanna boldog Szentháromság!

Narrátor: Kezdetben volt a Gondolat,
Az ész, erő és akarat.
Fény, levegő és elemek
S pontosan keringő naprendszerek.

Angyali Kar: Naprendszerek Istent dicséritek,
Bölcsességét fénnel hirdessétek.
Daloljatok az Úrnak alázattal,
Szívből szóló, zengő muzsikával.

Harsona zengjen, dicséritek Őt!
Ujjongjatok az Úr s Élet előtt!
Harsona zengjen, dicséritek Őt!
Ujjongjatok az Úr és Élet előtt!

Ádám, Éva: Te vagy a kezdet és a cél.
Hozzád a sóhaj épp úgy elér,
Akár fenyőfák porát vinné a szél.

Angyali Kar, Emberi Kar:
(közös tánc)

Vízparti nádas, tarka rét,
Harangvirágos kéklő ég,
Ízes gyümölcsöt termő ág,
Szépségből, fényből szótt világ.

Lásd összegyűjti mind szemem
S a hegytetőre ráteszem,
Mint fehér oltárköre, mit kapok,
Meghálálok minden jóságot.

Te vagy a kezdet és a cél,
Hozzád a sóhaj épp úgy elér,
Akár fenyőfák porát vinné a szél.

Angyali Kar, Ádám, Éva:
(közös tánc)

Isten nevét dicsérem, szívem csupa hála,
Együtt mondjunk háladalt, közös ének áldja.
Jóság, hűség kezéd minden műve,
Szent vagy, jó vagy, áldunk mindörökre.

Döbrent szívünk ráeszmél, milyen nagy az Isten,
Erő, fenség, hatalom fénye átjár mindent.
Jóság, hűség kezéd minden műve,
Szent vagy, jó vagy, áldunk mindörökre.

Főangyal:
(Lucifer háttal áll a szín B.
részének ormán)

Te Lucifer nem tudsz csodálkozni,
Örvendezve hálát adni?
Magadban rossz terveken gondolkodsz.
Kísértő kígyóként miben ravaszkodsz?

Te Lucifer nem tudsz csodálkozni,
Örvendezve hálát adni?
Magadban rossz terveken gondolkodsz
Kísértő kígyóként miben ravaszkodsz?

Lucifer:
(szembemegy a
főangyallal)

Nem aljas ravaszság,
Ez jogos igazság.
Megteszem, amit mond a szabad akaratom
És amire teret ad ez a zsugori hatalom.

Ha ez kell, ám legyen!
Jöjjön el a veszedelem.
Már közeleg, már közeleg,
De tudd meg, hogy van még
Ki nem hízeleg, nem hízeleg!

Főangyal:

E világúr s a száguldó csillagok ösvényei,
Hegygerincek hófehérő bércei.
Friss források és hűvös patakok,
Halmok között kanyargó folyamok.

Sűrű erdők népes vadja,
Tavak s nagy vizek minden hala,
Színes rét, virágillat, madárdal
Képmása az emberi lény párjával.

- oly gyönyörű, szép és jó
- oly gyönyörű, szép és jó
- oly gyönyörű, szép és jó.

Az Úr:

Látom, hogy mindaz, amit alkottam szép és jó.

Lucifer:
(szemberöhög az Úrral)

Már nem hat meg nagy önimádatod!
Az én szemem el nem kápráztatod.

Nagy Úr vagy,
hatalmad nagy!
De fukar kezekkel mérsz,
Míg senkitől nem félsz.

Aljas szolga ki tovább vár,
Törvényed csak korlát, határ.
Egy talpalatnyi szabály elég lesz nekem,
Ez lesz biztos fegyverem.

Aljas szolga ki tovább vár,
Törvényed csak korlát, határ.
A tagadás lábát itt megveti,
S minden porrá fog omlani.

Angyal:

Áldott a mi Urunk,
Ki teremtette a magasságot és mélységeket,
Jöjjetek, dicsérjük az Ő jóságát.

Nem rejti el arcát az ember előtt,
Inkább keresi a barátságát.
Jöjjetek, dicsérjük az Ő jóságát.

Éva:

Mint dúsan terített asztal,
A világot minden pompájával nekünk adta.
Jöjjetek, dicsérjük az Ő jóságát!

Angyal, Éva, Ádám
Kar:

Áldott a mi Urunk,
Ki teremtette a magasságot és mélységeket,
Jöjjetek, dicsérjük az Ő jóságát.

Lucifer:

Hé, pokol nép! Démonok! E dicséret egy kicsit sok.
Akartok-e alázatos szolgálatot?

Démonok:
(a démonok a teret uralják,
felnyomulnak a
mélységek-ből)

Mi nem szolgálunk!
Mi vádolunk!
Mi tagadunk!
Mi bomlasztunk!
Mi gyűlölünk!

Éva:

Hódító mélységek csábítva játszanak
Égő jelei maguknak akarnak.
Hódító mélységek, gerjedő vágyak,
Kísértő táncából valaki néz.

Lucifer:
(Éva felé fordulva)

Rád várok, rád várok, hadd hogy csodáljalak,
Rád várok, rád várok, s tudást adok neked,
Tudást, hogy válassz jó és rossz között,
Önerődből intézd sorsodat.

Bízz bennem, bízz bennem, hogy feltörjön a vágyad,
E korán nyert dicsőséget álmaidba zárjad
Itt a perc, hogy utad egyedül járd,
Ez hajt, míg hatalmad felnő és győzől.

Ígérem, ígérem csak miénk lesz a Föld,
Tiéd lesz, tiéd lesz hatalom és dicsőség,
És a halhatatlanság mindig.
Csak csodálhatjuk tudásod fényét

Ettől tilt, ettől tilt az, ki alkotott,
E két fa, e két fa rejti el a titkot.
Most merj s tiéd a végtelen esély,
Most és örökkön-örökké, mindig.

Éva:
(Luciferhez)

Minden szóval, amit mondasz
Lelkesítsz és csábítasz.

Ádám:
(Luciferhez)

De hátha megcsalsz?
Mi lesz velünk, hogyha becsapsz?

Lucifer: Ez új inger, kár elhagyni,
Csak meg kell kicsit ízlelni.

Ádám, Éva:
(Luciferhez) De hátha megcsalsz?
Mi lesz velünk, hogyha becsapsz?

Ádám: Becsaptál, te csábító hazugság!
Villámként hasít az igazság:
Tudásból ettünk, sötét az árnya,
Tudásunk fegyverként a világra.

Éva: Becsaptál, te csábító hazugság!
Villámként hasít az igazság:
Tévedés tudásom, széttörted békémet,
Fájdalmat fogantam, megszülettem a félelmet.

Ádám, Éva: Becsaptál, te csábító hazugság,
Ez a meztelen igazság.
Felgyúlt itt minden, perzsel a szégyen,
Ne lásson az Isten, siessünk el innen!

Az Úr: Emlékezzél, ember, hogy porból vétettél,
És porrá leszel!

Démon: Porrá vált idők mezején söpör a bűn szele,
Vakká vált éjszakán elborul a Hold fénye
Reszketve hull alá a halvány csillagok fénye,
A fellázadt emberi lényre.

Tudásból ettél, a dicsőségből meg igyál
S mint sós víztől, szomjasabb maradjál.
Enyém a hatalom fölötted örökre
Nekem szolgálsz nemzedékről nemzedékre.

Ádám: Nem!
Maradt még a fény
Naptól reped a szabadság
Örvendhetek még,
Az élet végtelen határ
Rontás többé, nem aláz!

Lucifer: Minden örömed úzi a gyász,
Szabadságod köti börtön és rablánc.
Az igazsághoz soha nem férsz,
Utad elvész, mikor tovább lépsz.

Készülsz jövendő nagy ünnepre
Érkezésre lesz fekete tor belőle.
Vér serken a fűből, hova unokáid lépnek
Nem lesz oly erő mi véget vet ennek.

Ádám: Hazudsz, Lucifer!
Mérgezett a nyelved
Az Éden helyett
Egy új világot szerzek!
Rontás többé, nem aláz.

Démon: Mit építesz, egy vak sámsoni percben az majd rád omlik,
S hogy ott Trója épült, már csak romok jelzik...
Már csak romok jelzik, már csak romok jelzik.

Ádám: Romok alatt csírázik az új jövő
Alkotni hív egy rejtett, nagy erő.

Éva: Vegyük a földnek bő gyümölcsét
Széles a világ, élvezhetjük terítékét.

Lucifer:
(a démonokhoz) Nézzétek a megalázott ivadékok!
Felháborít, oly nyugodt,
S használja a földet, mint medve az erdőt,
Hal a vizet, őz a legelőt.

Ez a béke elfoszlik semmivé
Csak tegyük fel a kérdést, hogy ez vagy az kié?
Itt vagy ott ki a gazda?
Megindul a gyűlölet folyama!

Démon, Lucifer: Ember, ez a jövő,
Ez az, ami rád vár.

Démon: Az Úr vette a verítéket, a bűn-bért,
A tulajdonért adjon nekünk vért!
Lesz ott határkő, kert, lakat, zár,
Sorompó, fal és országhatár.

Démon, Lucifer: Ember, ez a jövő,
Ez az, ami rád vár.

Démon: Elég egy kis visszaélés
Forronghat vallási vagy nemzeti érzés
Máris indul a lavina,
A háborúk borzalma.

Démon, Lucifer: Egymásnak farkasa apa és gyermek.
Minden századot új veszettség ver meg.
Hamis eszméknek hazug csillogása,
Őrületes kerget, serkent vérontásba.

Ember, ez a jövő,
Ez az, ami rád vár.
Ember, ez a jövő,
Ez a láthatár.

Angyal:
(Ádámhoz és Évához) Szörnyű sötét a láthatár,
És kegyetlen lesz a halál.
Elfordultál az Úrtól,
Elszakadtál minden jótól.

Vágyakozhatsz új korszakra,
Álmaidat rozsdá marja.
Zsúfolt utcán fáj a magány,
Koldulni fogsz egy szó után.

Ádám: Idegen már az Isten arca,
Félelem sír szemedben Éva.
Szívembe kelt szakadékba zuhanok,
Önmagamban idegenként megfulladok.

Éva: Romok alatt csírázik az új jövő
Bennem él a remény, e nagy erő.
Téged Ádám szeretlek, elhalmozlak női bájjal,

Csókjaimmal - felüdítlek
forró vággyal.

Lucifer:

Mit lát itt az én szemem?
Ez még ősi szerelem.
Tisztán maradt kis sziget,
Akarom hát: hozzon gyötrelmet!
Akarom, legyen ez kínzó vágy,
Ettől égjen minden vetett ág!

LÁTOMÁS

Angyal:
(Évát "beviszi a
látomásba")

Asszony jó, kinek köntöse nap,
Lába alatt a Hold,
Újkor hírnöke:
Fején csillagból a korona.

A kígyó fejére tiport,
Mely csillagokat lesodor.
De hatalmának vége lett,
Az Úr megmenti lelkünket.

Égi kar:

Szabadság hajnala - Ave Maria
Legszebb édesanya.
Tiszta lány, - az Úr van te veled,
Béke, béke neked!

Az ígéret beteljesül,
Az Ige ím megtestesül.
Tiszta lány, - az Úr van te veled,
Béke, béke neked!

Mária:

Magasztalja én lelkem az Urat,
Ki méltatlan virágként kertjébe felhozott,
Mint titkos eszközét,
Ím boldognak mond minden nemzedék.

Ki mondá: legyen fény!
Oszlott a sötétség kitért az Éden ölé.
Magjának szentelt lény
Szolgáló lánya lehettem én.

Beteljesedett az Írás szava,
Uram vagy te s én általad anya.
Mily nagy dolgot műveltél velem,
Szívem kincstár, javam a kegyelem.

Az alázat földedben mustármag,
Növelt ágán az ég madara fészket rak.
Tékozlóknak ura,
Megllett juhoknak te vagy a pásztora.

A néma szól, ismét lát a vak,
Szemed rebben a magas hegyek leomlanak.
Trónját veszti a gőg
S vendégeid lesznek az éhezők.

Az alázat földedben mustármag,
Növelt ágán az ég madara fészket rak.
Tékozlóknak ura,
Megllett juhoknak te vagy a pásztora.

Ki felkarolja népét, gyermekét
Hazánk, otthonunk lesz az ég.
Dicső az Úr, irgalmat gyakorol,
Termőre fordul a fügebokor.

Áldalak, áldalak Fölség, áldalak szent akarat,
Magasztalja én lelkem az Urat!

Lucifer:
(Máriához)

Szép asszony, túl korai még az öröm,
Még szívedbe mártom hétszer a töröm!
Hiába vagy buzgó és reménykedő
Úgy is minden álmod és vágyad meddő.

Csalódni fogsz az ígéretekben,
Nem vagy otthon sem a földön, sem a mennyekben.
Te hiszékeny ábrádozó nézz magad elé,
Te hiszékeny leányzó sodródsz keresztet felé!

Kebledről letépi Fiadat, kit szeretsz,
Megvetéstől gyenge vállal görnyedhetsz.
Te hiszékeny ábrádozó, nézz magad elé,
Te hiszékeny leányzó, sodródsz keresztet felé!

Az Úr:

Átkozott leszel kígyó - hasadon csúszol a föld porában,
Ellenségeskedést vetek közéd s az asszony közé.
Sarka után leselkedel, de ő széttiporja fejedet.

Éva:

Áldalak, áldalak, Fölség, áldalak szent akarat,
Magasztalja én lelkem az Urat!
Áldalak, áldalak, Fölség, áldalak szent akarat,
Magasztalja én lelkem az Urat!

Lucifer: Hé! Asszony! Korai még az öröm,
Hogy ez benned éljen, én azt nem tűröm!
Hiába vagy buzgó és reménykedő,
Úgyis minden álmod és vágyad meddő.

Egyik fiad halott, a másik gyilkos lesz.
Neked így már tovább élni nem érdemes.

Éva: Rám borult már a bűn árnya,
Félelmetes szó: Édesanya,
Szívemben kelt örvényekben kavargok,
Mélyre húzó terhek alatt leroskadok.

Lucifer:
(Évához, Ádámhoz) Már nem hat meg nagy önsajnálatod,
Az én szívem már el nem lágyítod.

Szolga vagy,
Fájdalmad nagy,
Ismerd el, hogy senki vagy,
Hogy senki vagy.
Lázadj fel, lázadj fel!

Éva:
(az Élet Fájához hívja
Ádámot) Elég! Távozz tőlem!
Ott az Élet vár,
Örök jövő!
Menjünk oda már!

Főangyal:
(nem engedi őket erre az
útra, új utat mutat, melyen
oltár van, a messzeségben
a Golgota látszik) Vedd válladra a rózseköteget,
Mit az élet rád rakott.
Végy magadhoz erős kötelet
Kötözni az áldozatot.
Aztán végy az oltárról tüzet
Mikor már ég a fáklya
Akkor menj a Golgotára.

Mehetsz! Vidd, akit szeretsz!
De az áldozat áldozat legyen!
Ne a feleslegből adj!
Úgy adj, hogy koldus maradj!

Vedd válladra a rózseköteget,
Mit az élet rád rakott.
Végy magadhoz erős kötelet
Kötözni az áldozatot.
Aztán végy az oltárról tüzet
S mikor már ég a fáklya
Akkor menj a Móriára.

Ki szívednek legkedvesebb,
Az életednek tartalom,
Ha szól az Isten: Akarom!
Tudd mondani: Odaadom!

Add, kit úgy adott neked,
Mint legdrágább ígéretet.
Kivel együtt dobban a szíved.
Ki még most is él benned.

Ádám: Én Uram, én Istenem
Odaadom teljesen
Ki legdrágább énnekem
Bízom Benned Istenem.

Főangyal: Szól az Úr: gyermekem,
A te hited elég nekem.
Mehetsz! Vidd, akit szeretsz!
A hited elég nekem.

Angyali kar: Szent az Úr, aki volt, aki van, s aki eljövendő!
Szent az Úr! Szent, szent a Mindenható!

Hálát adunk Neked!... Nagy irgalmadért!
Magasztalunk Téged!...Nagy jószágodért!
Imádunk Téged!....Nagy dicsőségedért!
Dicsőítünk Téged!... Nagy dicsőségedért!

Szent az Úr, aki volt, aki van, s aki eljövendő!
Szent az Úr! Szent, szent a Mindenható!

Az Úr: Én vagyok a Kezdet és a Vég. Enyém minden hatalom.
Eljövök hozzád, én népem. Nem hagyalak árván téged.
Összetöröm az igát, ami rád nehezedik.
Szeretlek téged, megőrizlek a megpróbáltatás órájában!
Én népem, reménységgel teli jövődöt szánok neked!
Légy hű és neked adom az élet koronáját!

Angyali kar: Mennyei seregek!..... Örvendezzetek!
Összes nemzetek!.....Örvendezzetek!

Hozsanna, hozsanna neked Ige!
Hozsanna, hozsanna neked béke!
Hozsanna, hozsanna neked Jóság!
Hozsanna boldog Szentháromság!

Ádám, Éva:

Érzem, hogy valaki hív a magasba,
Csillagok felé, egy táguló világba.
Enyém az út az új hazába,
Mely bizalommal, szabadon fogad magába.

Megyek, ne mondd, hogy nem vagyok képes,
Nem lehet sem hitem, sem a vágyam véges.
Utamon vezető zöld csillag oly fényes,
Nem lehet sem hitem, sem a vágyam véges.

Ne vágjon sáncot a homlokodra,
Az aggodás, a félelem sava,
Ne gyúrje össze ronggyá az arcom,
A sóvárgás, mit ígér hazug hatalom.

Ádám, Éva, Angyali Kar:

Sose törje gerincem hűtlenség,
Érezzen övének a mindenség.

VÉGE